

DONNA LEON

el balancet

Esclaus del desig

edicions
62

DONNA LEON

Esclaus del desig

Traducció de Núria Parés

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Transient Desires*
© 2021 by Donna Leon and Diogenes Verlag AG Zürich.
All rights reserved

*Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.*
*Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com
o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.*
Tots els drets reservats.

*El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.*

Primera edició: maig del 2021

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2021
A la pàgina 228, la traducció de la citació d'*El rei Lear*, de William
Shakespeare, és de Joan Sellent.

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.025-2021
ISBN: 978-84-297-7954-7

CAPÍTOL I

En Brunetti s'havia quedat al llit fins tard. Cap a les nou, va girar el cap a la dreta i va obrir un ull, va veure l'hora i el va tornar a tancar. Va estar una estona sense moure's, i quan va obrir l'ull una altra vegada, va veure que eren dos quarts de deu. Va estirar el braç esquerre amb l'esperança de trobar la Paola al seu costat, però només va notar la marca arrugada de la seva presència, que ja feia estona que s'havia refredat.

Es va posar de costat i després de panxa enlaire, es va estar quiet uns instants i llavors va obrir els ulls. Va examinar el sostre, va mirar l'angle més llunyà de la dreta i va veure, sobre la finestra, la marca de l'aigua que s'hi havia filtrat mesos enrere i havia creat una taca marró en forma de pop, bastant petita. Igual que un pop, la taca canviava de color amb la llum, i a vegades també canviava de forma, però sempre tenia només set potes.

Havia promès a la Paola que s'enfilaria amb l'escala i la pintaria, però sempre anava amb presses, o era de nit i no volia enfilar-se a l'escala, o no duia les sabates posades i no es volia arriscar a enfilar-se a l'escala només amb mitjons. Aquell matí la taca el molestava, i va decidir que demanaria

a l'home que els feia petites reparacions domèstiques que vingués a pintar-la per deixar el tema resolt.

Una altra opció era que el seu fill descansés una estona de l'ordinador o de parlar per telèfon amb la seva nòvia i agafés l'escala i pintés la taca i ajudés una mica els pares, per variar. Quan es va adonar d'aquell punt de ressentiment i d'autocompassió en els seus pensaments, en Brunetti ho va deixar córrer i va reflexionar sobre alguns dels esdeveniments de la nit anterior, entre els quals hi havia tres gotets de grappa que probablement eren la causa del seu estat actual.

Tal com solien fer una vegada a l'any, la nit abans ell i alguns companys del *liceo* s'havien reunit per sopar en un restaurant del principi de la Riva del Vin, on l'amable propietari sempre els posava al mateix racó del costat de la finestra que donava al Gran Canal.

Amb el pas dels anys, la colla s'havia reduït de més de trenta a només deu pels motius habituals: geografia, feina i malalties. Alguns s'havien cansat dels inconvenients de la ciutat i havien marxat; d'altres havien trobat feines millors en altres llocs d'Itàlia o d'Europa, i dos s'havien mort.

Aquest any, a més d'en Brunetti, hi havien assistit els altres tres organitzadors originals del sopar. El primer era en Luca Ippodrino, que havia convertit la trattoria del seu pare en un restaurant de fama mundial seguint tres normes relativament simples: servia el mateix menjar que la seva mare havia servit durant trenta anys als homes que descarregaven els vaixells a Rialto; ara els servien en plats de porcellana i en unes racions molt més petites i delicadament decorades, i havien inflat els preus de manera astronòmica. La llista d'espera per a una taula —especialment durant la Biennale i el Festival de Cinema— es començava a omplir des de molts mesos abans.

La segona, la Franca Righi, que havia sigut la primera nòvia d'en Brunetti, havia estudiat física a Roma i ara feia classes a la mateixa universitat on havia anat. Era ella la que havia arrossegat en Brunetti a les classes de biologia i de física, i ara, cada vegada que es veien, es delectava explicant-li que una de les lleis que havien après resultava que era falsa i s'havia de canviar.

L'últim dels organitzadors era en Matteo Lunghi, un ginecòleg acabat de divorciar perquè la seva dona l'havia deixat per un home molt més jove, i a qui van haver d'animar durant tota la vetllada.

Els altres sis havien tingut èxit, o estaven satisfets, en diferent mesura, o almenys era el que demostraven quan estaven en companyia de persones que els coneixien gairebé de tota la vida. En Brunetti estava convençut que aquella facilitat de comunicació era conseqüència d'un repertori comú de referències culturals i històriques, així com de les normes ètiques tàcites i inconscients de la seva generació.

Abans de començar a considerar quines podrien ser, en Brunetti va apartar els llençols, es va llevar i va anar cap al lavabo a dutxar-se.

L'aigua calenta el va revifar, igual que l'estona que s'hi va estar a sota, aprofitant que no hi havia els seus fills a casa per protestar pel malbaratament d'aigua. Va tornar a l'habitació, va penjar la tovallola al respall de la cadira i es va començar a vestir. Va treure els pantalons d'un trajo que no s'havia posat des de l'hivern, de llana i caixmir de color gris fosc i adquirit a preu de ganga quan la botiga de roba masculina del Campo San Luca havia tancat dos anys enrere. Que estrany, va pensar, mentre passava el botó pel trauc: semblava que li anaven més bé aquells pantalons, quan

se'ls va comprar. Potser a la tintoreria els havien encongit d'alguna manera; segur que se li donarien a mesura que els portés, al llarg del dia.

Va seure a la cadira, va agafar un parell de mitjons foscos i les sabates negres que s'havia comprat a Milà feia anys i que, amb el temps, s'havien adaptat tan bé als seus peus que sempre li provocaven una mena de plaer sensual quan se les calçava.

Abans de posar-se l'americana, va dubtar de combinar-hi una armilla, però només de pensar en la calor que havia fet el dia abans va decidir que no calia: confiaria en el bon temps de finals de tardor. A la cuina, va mirar si hi havia una nota de la Paola a sobre la taula, però no hi va trobar res. Era dilluns, o sigui que no tornaria a casa fins a última hora de la tarda. Es passaria el dia al despatx de la universitat, teòricament per parlar amb els doctorands als quals supervisava la tesi. A la Paola li encantava que els estudiants l'anessin a veure tan poc sovint, d'aquesta manera podia estar tranquil·la i feliç al seu despatx, preparant classes o llegint. Així és la vida de l'erudit, va pensar en Brunetti.

Va sortir de casa i es va encaminar cap a la Questura, però de seguida es va desviar cap al Rizzardini per prendre un cafè i un brioi, i després un altre cafè i un got d'aigua mineral. Carregat de sucre i cafeïna, en Brunetti va enfilem en direcció a Rialto, entremig del tràfec del centre de la ciutat a dos quarts d'onze del matí, just quan la gent que ha anat a comprar queviures al mercat comença a ser substituïda pels turistes a la recerca del seu primer *ombra* o prosecco, entestats a aconseguir el que els havien assegurat que era l'autèntica experiència veneciana.

Vint minuts després, va tombar a la dreta a la *riva* que

conduïa a la Questura i, mirant a l'altra banda del canal, va contemplar la façana neta i restaurada de l'església de San Lorenzo, que ja no era una església sinó una mena de galeria dedicada, segons li havien dit, a la salvació dels oceans. Havien retirat la tanca publicitària de dècades d'antiguitat que indicava l'any de l'inici de l'eterna restauració, així com l'estructura de fusta per a gats de carrer construïda pels residents locals que havia format part d'aquell paisatge des que en Brunetti en tenia record.

Quan va arribar a la porta de la Questura, va veure el seu superior, el vice-questore Giuseppe Patta, al peu de l'escala a l'extrem més llunyà del vestíbul. Instintivament, en Brunetti es va treure el *telefonino* de la butxaca de la jaqueta, va posar tota la seva atenció en l'aparell i va saludar amb el cap l'agent que li va obrir la porta de vidre però no va acabar d'entrar a l'edifici. Es va aturar i va tocar empipat la superfície del telèfon, després es va girar cap a l'agent i va dir, sense dissimular la irritació:

—Vostè té connexió aquí baix, Graziano?

L'agent de guàrdia, conscient que en Brunetti arribava a treballar amb dues hores de retard i que el vice-questore no mirava el commissario amb bons ulls, va contestar:

—Ha anat i vingut tot el matí, signore. S'ha pogut connectar des d'aquí fora? —Va assenyalar amb el cap l'espai del davant de la Questura.

En Brunetti va moure el cap.

—No va pas millor aquí a fora que a dins. No suportó que... —però va callar quan va veure que el seu superior s'hi acostava—. Bon dia, vice-questore —va dir, i va afegir amb veu servicial, aguantant el telèfon enlaire—: No cal que es molesti a sortir per provar-ho, dottore. És inútil. No va res.

Dit això, en Brunetti es va tornar a guardar el mòbil a la butxaca i va assenyalar, de manera innecessària, cap a les escales.

—Vaig a veure si el telèfon fix del meu despatx ja torna a funcionar.

En Patta, que no entenia res, va preguntar:

—Què passa, Brunetti? —En Brunetti va pensar que el seu to de veu era bastant semblant al que ell mateix feia servir quan els seus fills eren més petits i li deien que aquell vespre no tenien deures per fer.

Com un fiscal aguantant la bossa de plàstic amb el ganivet brut de sang a dintre per ensenyar-lo al fotògraf de la premsa, va tornar a treure el telèfon i el va ensenyar al vice-questore.

—No hi ha connexió.

De cua d'ull, va veure que en Graziano assentia donant-li la raó, talment com si hagués vist en Brunetti sense poder fer una trucada.

En Patta es va girar i va demanar a l'agent:

—On és en Foa?

—Hauria d'arribar d'aquí a tres minuts, vice-questore —va contestar en Graziano, i va donar una ullada al rellotge mentre d'alguna manera aconseguia semblar més alt quan parlava amb el seu superior.

Com convocada per desig del vice-questore, la llanxa de la policia va entrar al canal i va passar ràpidament per davant de l'església, per sota el pont, i va alentir la marxa fins que es va aturar al moll, just davant d'on hi havia els tres homes.

En Patta es va allunyar en silenci per dirigir-se cap a la llanxa, que tenia el motor al ralenti. En Foa va llançar una corda al voltant del piló més proper i va saltar a la *riva*, va

saludar el vice-questore, va fer un pas enrere i va estirar el braç, com si apartés una colla de periodistes molestos de l'espai que hi havia entre ells dos. En Patta considerava qualsevol moviment fet a menys d'un metre de la seva persona com un intent d'ajudar-lo, de manera que va repenjar la mà al braç d'en Foa per aguantar-se mentre pujava a la barca.

En Foa va somriure als seus dos companys, va deslligar la corda, va saltar per sobre de la borda i es va plantar davant del timó. El motor va rugir, en Foa va girar dibuixant una U estreta i va tornar per on havia vingut.